No. 928 Zaterdag 12 October 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 11 October.

TOLSTOI.

I.

Tolstoï is een dier moderne philosophen, die met Nietsche, Zola e. a. de verwarde hersenen onzer hedendaagsche „denkers" bezig houden. Door zijne werken heeft Tolstoï, misschien onwillekeurig maar niettemin werkelijk, voor zijn naam een reclame gemaakt, alleen geëvenaard door die van Zola.

Graaf Nikolsjewitsch Tolstoï behoort niet tot de jong Russische liberalen, die half Azië met de Westersche beschaving willen overstelpen. Integendeel, Tolstoï biedt hun eerder een beslisten tegenstand. De eersten hebben met de hoogere Europeesche beschaving eene ongeloovige wereldaanschouwing in Rusland wortel doen schieten. Zij hebben voor een groot deel het Czarenrijk met het verderfelijke nihilisme begiftigd. Tolstoï echter is een echt-Russische boer gebleven. Alleen de orthodox-Russische kerk was hij, evenmin als de liberalen, bijzonder genegen, wegens hare inderdaad rotte toestanden. Hij had dan ook geen recht zich te beklagen over de excommunicatie, welke de „heilige Synode" over hem uitsprak.

In de rangen der godsdienstige dweepzuchtigen, die zich tot godsdienststichters geroepen gelooven, is Tolstoï een der meest origineele figuren. Maar zijn „roem" heeft hij niet te danken aan zijne mislukte, theologisch-sociale bemoeiingen, doch aan zijn letterkundigen arbeid. Hij heeft getracht van stompzinnige Russische moeschiks „gentlemen" te maken; hij heeft daartoe zijn vermogen en zijne bezittingen opgeofferd, maar moet nu toch wel ingezien hebben, dat hij even onmogelijk werk ondernomen heeft, als wanneer hij van kiezelsteenen smaragden had willen maken.

Tolstoï's aanhangers zijn er van allerlei kleur en pluimage. Sommigen vereeren hem reeds alleen hierom, dat het woord excommunicatio hun een gruwel is. Anderen zien in Tolstoï den overtuigden vertegenwoordiger van het litterarisch naturalisme. Weer anderen vereeren hem als philosoof en volksvriend. Alles dooreen genomen is het zijn absoluut subjectivisme, dat hem in onzen tijd van „sterke individualiteiten" zoovele aanhangers heeft verworven.

Tolstoï's levensloop is betrekkelijk eenvoudig en geheel ontdaan van alle romantische avonturen. In 1828 werd hij op de bezitting zijns vaders Jansja Poljana geboren en kreeg daar een goede huiselijke opvoeding. Op vijftienjarigen leeftijd bezocht hij de universiteit van Kazan en studeerde er een jaar in de Oostersche talen en twee jaren in de rechten, waarna hij in 1848 het juridisch candidaatsexamen te St. Petersburg aflegde. Daarop begaf hij zich weer naar Jansja Poljana in de eenzame stilte van het dorpsleven.

Op een reis door den Kaukasus in 1851 kreeg hij neiging tot het militaire leven en trad in het leger. Hij werd geplaatst bij de vierde batterij der artilleriebrigade te Terck en bleef daar tot het begin van den Krimoorlog. Gedurende dezen krijg bevond hij zich bij het Donauleger van vorst Gortschakow. Hij nam deel aan het gevecht bij de Tchernsja en was aanwezig bij de bestorming van Sebastopol.

Reeds te dien tijde had hij door zijne verhalen en beschrijvingen uit den Kaukasus de belangstelling van keizer Nicolaas opgewekt. Deze vond Tolstoï's beschrijvingen uit den Kaukasus zoo belangwekkend, dat hij vorst Gortschakow aanbeval een waakzaam oog te houden op den jongen, begaafden officier. Gortschakow vatte dezen keizerlijken wensch zoodanig op, dat hij Tolstoï, niettegenstaande al diens protesten naar de tweede reserve verplaatste, opdat hij niet zoo gauw voor den vijand zou komen. In den bloedigen strijd liep Tolstoï met twee slagen vrij; wie weet waar het gebeente van den oude uit Jansja Poljana thans zou rusten, wanneer zijn overste den keizerlijken wensch niet op zoo eenvoudige en doortastende wijze had opgevolgd, zonder acht te slaan op de eerzucht van den jongen officier.

Na het einde van den oorlog, keerde Tolstoï terug in het private leven; hij verbleef meerdere jaren nu eens te St. Petersburg, dan weer te Moskau. Tweemaal deed hij eene buitenlandsche reis, in 1861 keerde hij eindelijk weer terug op het erfgoed zijns vaders, Jansja Poljana, waar hij, na in 1862 de dochter van een arts uit Moskou, Sofia Behr gehuwd te hebben, in den grootsten eenvoud en eenzaamheid leefde. Hij kleedde zich als een boer, deed het werk van een boer en at dezelfde eenvoudige, russische gerechten als de muschiks op zijn landgoed.

Het geheele leven daar moest naar bijbelsch-patriarchaal voorbeeld worden ingericht. Wat voor soort menschen Tolstoï op russischen bodem aantrof, heeft hij op aangrijpende, ijzingwekkende en tevens walgelijk naturalistische wijze beschreven in zijne *Macht der Duisternis.*

Zola's „poësie" is tegenover dit ontzettend tafereel van menschelijke ellende en verval slechts een kostschooljongetje. Wat in de romans van Zola vervat is aan bestialiteit en verleidelijke beschrijving van misdaden en ontaarding, dringt Tolstoï samen in één zielversteenend beeld, en op deze wijze bereikt hij een voorstelling, die door niets geëvenaard wordt.

Echtbreuk, bloedschande, kindermoord, alles voortkomend uit drankzucht en het ontbreken van eenige opvoeding, zijn de hoofdmotieven, waarop de *Macht der Duisternis* is gezet. Geen wonder, dat het werk den schrijver al spoedig een eerste plaats deed innemen in de rijen der moderne naturalisten. En toch was Tolstoï, bij al de brutaliteit zijner voorstelling, geen naturalist in den zin dier naturalistische heethoofden, die zijne *Macht der Duisternis* als eene openbaring der moderne kunst begroetten. Tolstoï dacht er zelfs niet aan met zijn werk litterarischen roem te willen verwerven. Hem deerde het volk, dat hij als een woekerplant van moreel verval rond zich zag opgroeien. Zijn eerste doel was „volksopvoeding"; hij wilde de apostel van het russische landvolk worden. Toen geen poging om het te verbeteren gelukte, greep hij het middel te baat, om dit volk in zoo kras mogelijke beelden een spiegel van zich zelf voor te houden. Maar ook deze poging leed schipbreuk. Hoe zou zij het volk, dat lezen noch schrijven kon, deze schildering doen begrijpen? Met theaterstukken hervormt men geen volk.

Tolstoï heeft met zijne *Macht der Duisternis* een doel bereikt, dat hij niet nastreefde: als aanvoerder te worden beschouwd der naturalistische richting.

Feuilleton.

DE ZWARTE DIAMANT.

Het was een mistige, gure voorjaarsmorgen, toen de reusachtige stoomboot *Nelson*, na een snelle en voorspoedige reis van Calcutta naar Engeland, Southampton in het gezicht kreeg.

De passagiers waren allen op het dek gekomen en staarden met verlangende blikken naar de naderende kust. Daar waren door de zon gebruinde soldaten, die hun tijd hadden uitgediend, ziekelijke kinderen met hunne moeders en verzorgsters, kortom een mengelmoes van allerlei menschen, een waar Babel van talen en nationaliteiten.

Terwijl ik daar stond en mijn blik liet gaan over de verschillende groepen, kwam de gedachte bij mij op, dat misschien niet een mijner medereizigers zooveel reden had om zich te verheugen over het eind der reis als juist ik. De aankomst te Southampton had voor mij meer te beteekenen dan een voorspoedige overtocht van Indië naar Europa.

Zij beteekende, dat het hopen en verlangen van verscheidene maanden op het punt stonden vervuld te worden; zij beduidde, dat ik mijn gelukkig had gekweten van eene belangrijke opdracht, waarvan waarschijnlijk mijne geheele toekomst afhing.

In de vijf en dertig jaar, die ik had geleefd, was dit voorzeker het meest spannende oogenblik. Geen mijner tochtgenooten had een flauw vermoeden van de groote verantwoordelijkheid, die op mijn rustte; maar indien wij schipbreuk hadden geleden, dan was er met mijn persoon een waarde van een kwart millioen gulden verloren gegaan, en de welbekende juweliersfirma Brissington te Londen zou niet in staat geweest zijn het koninklijke bruidsgeschenk voor eene der prinsessen te leveren.

Sedert tien jaar was ik werkzaam geweest op het kantoor van bovengenoemde firma en steeds had ik de meeste welwillendheid van mijne patroons mogen ondervinden, maar nog nooit was mij zulk een groot bewijs van vertrouwen geschonken als bij deze gelegenheid, toen ik naar Indië gezonden werd om zekeren historischen diamant van een der voornaamste Radjahs te koopen. Hoogstwaarschijnlijk zou ik tot deelgenoot der firma gemaakt worden, wanneer het mij mocht gelukken, mij naar wensch van deze gewichtige opdracht te kwijten.

Geheel vervuld van hoopvolle verwachtingen en eerzuchtige plannen, begaf ik mij op reis naar Indië, waar ik zonder al te veel moeite in het bezit kwam van den kostbaren steen, een prachtigen diamant, ongeveer van de grootte van een hazelnoot. Onder mijn vest droeg ik een dubbelen lederen gordel en daarin naaide ik het kleinood, vast besloten dien gordel dag en nacht te dragen en dien niet af te leggen, voordat ik den steen, aan de handen van mijne principalen kon toevertrouwen.

Het geheim, dat ik dien bewusten diamant had gekocht, was echter uitgelekt en zoolang ik mij in Indië bevond, kon ik den angst niet van mij afzetten, dat de eene of andere schurk onder de inboorlingen mij in het oog hield om mij te berooven.

Maar gelukkig was ik goed en wel aan boord gekomen en thans naderden wij de vaderlandsche kust en gevoelde ik mij volkomen veilig.

Doch toen ik met de overige passagiers aan wal stapte, viel mijn oog op een langen man met donkere gelaatskleur, dien ik mij niet herinnerde gedurende de reis opgemerkt te hebben. Hoewel hij Europeesche kleederen droeg, deed hij onwillekeurig denken aan een dienaar, dien ik meer dan eens had gezien in de omgeving van den Radjah, van wien ik mijn diamant had gekocht. De man had eene echte rooverstronie en eensklaps kwam mijn oude vrees weer boven bij de gedachte, dat hij mij misschien op reis gevolgd was, met het voornemen om mij te bestelen. Maar bij nader inzien kwam ik tot de overtuiging, dat ik mij vergist moest hebben, want de vreemdeling ging langs mij heen, zonder mij met een blik te verwaardigen.

Ik had te Southampton nog eenige inkoopen te doen. Zekerheidshalve schafte ik mij ook een revolver aan. Met den laatsten trein zou ik mijne reis voortzetten. Ik zocht eene ledige coupé eerste klasse uit, en nadat ik er mijne handbagage in had gelegd, ging ik den conducteur opzoeken, dien ik door overredingsmiddelen wist te bewegen mij gedurende de reis alleen te laten.

Spoedig vertrok de trein.

Ik schikte mij behagelijk in een hoekje van den waggon en begon, mij te verdiepen in de couranten die ik gekocht had. Daar mijn revolver mij hinderde, nam ik die uit den zak van mijn jas en legde ze naast mij op de bank.

Na verloop van een half uur had ik mijne lectuur geëindigd en onwillekeurig liet ik mijne oogen door den coupé gaan. Eensklaps bemerkte ik, dat mijne revolver verdwenen was. In het eerst kon ik mijne oogen niet gelooven. Ik zocht echter op de bank, voelde in mijn zakken, keek op den grond, maar

De wonderen te Lourdes.

Een correspondent van het ongeloovige dagblad *Le Journal* geeft het belangwekkende verhaal van eenige wonderen, waarvan hij te Lourdes ooggetuige was. Wij laten het hier volgen:

„In een gebouw nabij de basiliek, bevindt zich een bureau van medische onderzoekingen, waar twee fransche doctoren en één engelsche de mirakelen nagegaan, de wonderen aan de wetenschap toetsen, de zieken onderzoeken, die men denkt, dat genezen zijn, en uit de gegevens der ziekte bij benadering trachten vast te stellen, of de genezing als een bovennatuurlijke dan wel eene natuurlijke kan worden aangezien.

„Alle doctoren hebben toegang tot dat bureau en kunnen er zich ophouden zoolang zij willen. Men hoort en ziet er dingen, die doen verstommen. Daar heb ik lammen zien loopen; daar heb ik lieden, die den vorigen dag nog kreupel waren, geheel recht op hun beenen zien gaan, terwijl deze weder eene gelijke lengte hadden gekregen of weder geheel normaal waren geworden; daar heb ik lieden, die aan tuberculose lijdende waren, volkomen gezond voor mij gezien; de commissie van onderzoek constateerde eene plotselinge genezing. Ik heb daar verschijnselen van hysterie zien verdwijnen; ik heb er lieden gezien, die aan schijnbaar ongeneeslijke aandoeningen in het ruggemerg leden, en daarvan plotseling waren bevrijd. Een tuberculose-lijderes, die ik heb gephotografeerd en wier gelaat na het mirakel vol jeugdige schoonheid was, stralend van onuitsprekelijke vreugde, had ik den vorigen dag op een matras uitgestrekt zien liggen, niet in staat zich te bewegen, beroofd van het spraakvermogen, met de marmerbleekheid des doods op het aangezicht. Het was dezelfde, die, met den blos der gezondheid op de wangen, de verjongde levenskracht stralend uit de blij lachende oogen, mij hare genezing verhaalde.

„Maar geen enkel geval is meer wonderbaarlijk dan dat van Gargam, een postbeambte. Bij een spoorwegongeluk, dat 20 maanden geleden te Montmoreau had plaats gehad, was hij met kracht een eind over de spoorbaan geslingerd; het ruggemerg werd ernstig beleedigd, tengevolge waarvan hij van de heupen tot de enkels geheel lam werd.

„Men had hem opgenomen in het hospitaal van Angoulême, waar hij gedurende 20 maanden in een toestand van stervensgevaar bleef liggen. De familie won een proces tegen de betrokken spoorwegmaatschappij, die den ongelukkigen postbeambte een som van 60 000 francs moest uitbetalen, ongerekend een jaarlijksche lijfrente van 6000 francs. Gargam scheen beslist ongeneeslijk, ten doode opgeschreven.

„Hoewel ongeloovig, had hij er ten slotte in toegestemd, zich naar Lourdes te laten vervoeren, vergezeld van een ziekenoppasser van het hospitaal, die nog ongeloovier was dan hij—en die vreesde, hem gedurende de reis te zullen zien sterven. Bij zijn aankomst had ik Gargam gezien. Hij was bijna geheel buiten kennis, meer een geraamte dan een levende. Doch deze lamme gevoelde voor de grot plotseling een jeukte in de beenen, die tot op dat oogenblik ongevoelig waren geweest. Toen in den namiddag het Sacrament langs hem werd gedragen, rees hij eensklaps op en volgde de processie. De afzichtelijke wonden, waarmede zijne voeten waren bedekt, groeiden, *bijna op hetzelfde oogenblik* dicht; de litteekens bleven slechts achter. Ik heb dezen lamme, die den dood zeer nabij was, zien wandelen; ik kon met het oog de vordering der genezing volgen, die in enkele oogenblikken voltooid was. Ik heb aan Gargam gevraagd, of het wonder hem tot een geloovige had gemaakt, maar hij heeft mij niet geantwoord, hij heeft mij sprakeloos aangestaard. Ook den ziekenoppasser heb ik ondervraagd; hij was als verpletterd en haalde de schouders op, niet wetend wat er van te zeggen...... evenmin als ik.

„Ja, in Lourdes hebben genezingen plaats, vele genezingen, genezingen van allerlei soort. Men kan zeggen, dat ze tot heden niet zijn uitgelegd, dat zij nog immer wetenschappelijk onverklaarbaar zijn. Verder kan men allerlei onderstellingen zoeken, om die genezingen uit te leggen, of men ze kan ongerijmd verklaren, of eenvoudig onbegrijpelijk. Maar feiten loochenen kan men niet."

Het is een ongeloovige, die ons dit verhaal doet; dit blijkt maar al te zeer uit zijne woorden: „.......evenmin als ik"; een ongeloovige ook is het aan wien God zich op zoo eindeloos barmhartige wijze door de voorspraak Zijner heilige Moeder, heeft geopenbaard. En vraagt men dezen man, door een wonder der goddelijke almacht aan een wissen dood ontrukt, vraagt men den ooggetuigen van dat wonder, of dat hun genoeg is om hen te doen gelooven, dan durven zij niet neen zeggen, maar twijfelend durven zij de schouders ophalen. Vraagt men aan een groot gedeelte der fransche natie, in wier midden niet één, maar ontelbare dergelijke feiten plaats hebben, of die voldoende zijn, om hen te doen gelooven, dan durven zij niet alleen twijfelen maar ook *neen* zeggen.

En om dat *neen* te kunnen motiveeren, durven zij de feiten niet ontkennen, maar onredelijkerwijs trachten zij die dood te zwijgen. Wat moet God dan doen om het door Hem met rede bezielde werk zijner handen aan zich te onderwerpen? Moet Hij hen straffen? Moet Hij hen verpletteren? Wij mogen niet treden in de Goddelijke raadsbesluiten; God is eindeloos barmhartig.

En midden in het moderne Babylon, in de Basiliek de Montmartre, toegewijd aan het H. Hart, zien wij een geloovige menigte in aanbidding neergeknield.

„Sacré coeur de Jésus, zoo bidden die duizenden, *Sacré coeur de Jésus, sauvez la pauvre France!"*

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 4 October 1901, No. 713, is, met ingang van den 16n. October a. s.:

1°. De Heer L. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT, 2e Commies ten parkette van den Procureur-Generaal, tijdelijk ontheven van de functiën van Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht alhier;

2°. Voornoemde Heer, gedurende den verloftijd van den Heer J. H. QUAST Hz., belast met de betrekking van Griffier van het Hof van Justitie alhier;

3°. De Heer W. F. K. FUHRING, 1e. commies ten parkette van den Procureur-generaal, tijdelijk belast met de functiën van Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht alhier;

4°. De Heer J. F. QUAST, geëmployeerde ter Gouvernements-Secretarie tijdelijk overgeplaatst naar het parket van den Procureur-Generaal

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 10 October 1901, No. 729, is de geëmploijeerde C. DE HASETH, werkzaam ten parkette van den Procureur-Generaal, met ingang van den 16n. October a. s., tijdelijk overgeplaatst naar de Gouvernements-Secretarie.

Havennieuws.

Met zekerheid kunnen wij thans melden, dat den 15den September uit Amsterdam naar West-Indië is vertrokken het nieuwe stoomschip *Prins Willem I* van den *K. W. I. M.*

* *
*

In de maanden Januari en Februari van het volgend jaar wordt uit New-York door de *Hamburg-American Line* het stoomschip *Prinzessin Victoria Louise* naar West-Indië uitgezonden tot het doen van een pleiziertocht. Ook Curaçao zal worden aangedaan.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Martina Ardemán, Johana Crasto, Demetrio Davila, Marie Antoinnette del Ollo, Arnold Jacobo Haijer, H. Krentziger, Ofemia Lacar, William E. Naughton, Gustavo Ortega, Angelina Semeler p. a. Johanna Regalis, Jose Bernardo Toledo, Pedro B. Walter en een aang. rebut geadresseerd aan: Eugenia A. Léon, Colon, een postpakket geadresseerd aan: Mrs. Enrique de S. Marchena & Curaçao (pour M. A. de Lima.)

Niet voor verzending vatbaar een drukwerk geadresseerd aan: F. J. A. A. Smith, Bonaire.

Leger en Marine.

Den 15n September vertrok van Amsterdam met de *Prins Willem I* een detachement naar West-Indië, sterk 31 militairen, 10 daarvan zijn bestemd voor Curaçao, de overigen voor Suriname. Het bevel is opgedragen aan den 1n luit der inf. A. C. COUVÉE; medegeleider is de sergeant D. VAN ROON van het 4e reg. inf.

* *
*

Het pantserdekschip *Utrecht*, laatstelijk kommandant de kapt. ter zee KOSTER, zal zoo spoedig mogelijk naar Curaçao vertrekken ter versterking van de Nederlandsche scheepsmacht aldaar in verband met de verwikkelingen in Venezuela.

Koloniaal Verslag.

Uit het Koloniaal verslag van 1901 der kolonie Curaçao blijkt, dat de bevolking op 1 Januari 1901 bestond uit 52.301 zielen. De orde en rust bleven in 1900 in de kolonie ongestoord. De gezondheidstoestand op Curaçao was in 1900 niet bijzonder gunstig. Voortdurend kwamen er gevallen voor van typheuse koortsen.

---

nergens was een spoor van het vermiste voorwerp te vinden.

Ik was geheel verslagen en allerlei verwarde gedachten doorkruisten mijn brein. Een ding was zeker: ik bevond mij niet alleen in den coupé. Ik keek weder naar omlaag en ontdekte een donkerbruine hand. Het was dus werkelijk de Indiër, die mij vervolgde. Hij was op het punt een touw om mijne voeten te slaan, teneinde mij op die manier machteloos te maken.

Met de snelheid van het weerlicht sprong ik op, greep de donkerbruine hand en trok den Indiër uit zijn schuilhoek onder de bank te voorschijn. Mijn aanval kwam zoo onverwacht, dat hij geen tijd had om naar de revolver te grijpen, die hij uit de hand had gelegd, terwijl hij met het touw bezig was. Het volgende oogenblik worstelden wij op leven en dood, maar heel spoedig kwam ik tot de vreeselijke overtuiging, dat er voor mij slechts weinig hoop was om den strijd te winnen, daar mijn tegenstander veel sterker was dan ik. Intusschen verdedigde ik mij met den moed der vertwijfeling; hij zou mijn leven zoo duur mogelijk moeten koopen.

De strijd had waarschijnlijk eenige minuten geduurd, toen er plotseling iets vreeselijks, iets onbegrijpelijks gebeurde; een schok, een oorverdoovend geraas: onze trein was op een anderen geloopen. Het volgende oogenblik werd onze coupé verbrijzeld en omvergeworpen en lag ik te midden eener algemeene verwoesting op den grond. Mijn rechterarm, mijn rechterbeen, ja de geheele rechterzijde was ernstig gewond en ik voelde eene duldelooze pijn. Het laatste, wat ik mij herinnerde, was, dat ik omzag naar mijn vijand, maar hem niet kon ontdekken.

Toen ik uit mijne bezwijming ontwaakte, lag ik te bed in een klein vertrek, dat tijdelijk en in de haast tot ziekenkamer was ingericht. Naast mijne legerstede stond een heer, dien ik voor een dokter aanzag, en eene pleegzuster, kenbaar aan het witte mutsje, dat zij droeg. Ik zag dat alles als in een droom, maar opeens kwam mijn diamant mij in de gedachte. Waar was die gebleven? Mijn rechterarm, die op twee plaatsen gebroken was, lag in een stijf verband; het was mij niet mogelijk dien te bewegen. Met groote moeite gelukte het mij met behulp van mijne linkerhand, welke insgelijks gekwetst was, mij te overtuigen, dat ik mijn gordel nog steeds om had. Het zakje waarin mijn steen genaaid was, lag onder mijn verbonden arm, maar ik kon het daar niet bereiken.

De dokter, die mijne onrustige bewegingen gadesloeg, vroeg wat ik zocht. De man had een vriendelijk, open gelaat, en ik gevoelde, dat ik hem kon vertrouwen. Ik vertelde hem daarom het doel van mijne zending; van de ontmoeting met den Indiër repte ik echter met geen woord. De dokter luisterde aandachtig naar hetgeen ik hem mededeelde. Toen ik mijn verhaal geëindigd had, voelde hij naar den steen en verzekerde mij, dat die zich op de aangeduide plaats bevond.

„Maar gij zijt op het oogenblik waarlijk niet in een toestand om zulk een schat te bewaren," vervolgde hij, „laat mij dien voorloopig voor u in veiligheid brengen."

Ik dankte hem voor zijn aanbod, maar gaf hem de verzekering, dat ik den steen aan niemand ter wereld durfde toevertrouwen. Al sprekende had ik mij zóó opgewonden, dat het bloed mij naar het hoofd was gestegen, en ik ternauwernood uit mijne woorden kon komen.

De dokter schudde even het hoofd, en den vinger op mijn pols leggende, sprak hij op geruststellenden toon:

„Goed, goed, het doet er ook niet toe; niemand weet, dat gij zulk een schat bij u draagt."

Daarop gaf hij mij een poeder, en spoedig viel ik in een diepen verdoovenden slaap.

Ik ontwaakte niet voor den volgenden morgen, en voelde mij toen aanmerkelijk beter. Om mij heen ziende, kwam ik tot de ontdekking, dat er zich nog twee bedden in de kamer bevonden. Het eene was ledig, maar uit het andere staarden, tot mijn grooten schrik, de donkere oogen van mijn vijand mij aan.

Mijn eerste opwelling was om hulp te roepen; maar onmiddellijk kwam de gedachte bij mij op, dat men zou denken, dat ik ijlde. Ik deed mij zelf geweld aan om kalm te blijven en rustig af te wachten wat er gebeuren zou.

Intusschen was de ziekenverpleegster binnengekomen. Ziende, dat ik wakker was, gaf zij mij een lepel medicijn. Ik vroeg haar dringend bij mijn bed te blijven zitten. Zij voldeed aan mijn verzoek, maar het scheen, als of er wederiets verdoovends in mijn drank was geweest, want ik sliep spoedig weder in, waarop zij mij waarschijnlijk verliet.

Toen ik andermaal ontwaakte, had ik het gevoel, alsof mijne dekens voorzichtig werden weggeschoven. De oogen openende, was het eerste, wat ik zag, het welbekende donkere gelaat, dat zich over mij heen boog. Voordat ik om hulp kon roepen, legde de man zijne hand op mijn mond. De lederen gordel, die reeds doorgesneden was, werd mij met een ruk van het lijf getrokken en in het volgende oogenblik verdween de Indiër door het venster.

Ik begon thans uit al mijne macht om hulp te roepen. Verschrikt kwamen de dokter en verpleegster toesnellen. In de grootste opwinding vertelde ik hun, dat men mij had bestolen, dat ik geruïneerd, en mijne toekomst vernietigd was.

Glimlachend hoorde de dokter mij aan en verliet, zonder iets te zeggen, het vertrek. Maar spoedig keerde hij terug, en mij nog altijd glimlachend aanziende, zeide hij:

„Ik ben er nog niet zeker van,

Op Bonaire was de gezondheidstoestand der bevolking in de eerste helft van het jaar zeer ongunstig. In de tweede helft kwam daarin eenige verbetering. Ook op Aruba was de gezondheidstoestand niet gunstig. De gezondheidstoestand voor de bevolking van St. Martin was gedurende het jaar 1900 gunstig. Op St. Eustatius daarentegen weer niet zeer gunstig. De gezondheidstoestand op Saba was over het algemeen niet zoo gunstig als het voorgaande jaar.

Viel al niet te roemen op een grootere verbetering in den handelstoestand der kolonie in het jaar 1900, evenmin mag gedurende dat tijdbestek van achteruitgang worden gewaagd, eerder zou men, te oordeelen naar de belangrijk ruimer opbrengst van accijns en invoerrecht, vergeleken bij die van het voorgaande jaar, van een gunstige wending in den toestand kunnen getuigen.

Muziekuitvoering.

Hedenavond ten half acht zal het muziekgezelschap *Orfeo* een uitvoering geven in het Wilhelmina–Park.

PROGRAMMA.

1. Le Cadet de Marine, Pas. Red......*F. Renaud.*
2. Brise du Soir, Valse.......................*J, Kessels.*
3. Le Trésor dec Incas, Overture...... *Hoffman.*
4. Chére Brunette, Polka pour piston. *H, Colint.*
5. Bacchus, March..........................*von Eichel,*
6. Fantaisie sur Romeo et Juliette,...... *Bellini.*
7. Un suspira, Danza.......................*J. Boskaljon.*
8. Wien Neerlandsch Bloed.

Onderzoekingen.

Het is thans zeker, dat de Heeren Dr. WENT, plantenkundige, en HAVELAAR, ingenieur, thans werkzaam te Suriname, in November Curaçao zullen bezoeken tot het doen van onderzoekingen.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

FORMA PERFECTA.—Escribe el Dr. J. Graterol y Morles, residente en Coro:

„El suscrito, Dr. en medicina y cirujía de la ilustre Universidad Central de Venezuela, certifica: que hace ya muchos años viene usando con éxito, sobre todo en los niños, la acreditada preparación Emulsión de Scott en la cual el aceite de hígado de bacalao se encuentra emulsionado en una forma tan perfecta y en proporciones tales que la caracterizan como el mejor preparado de su clase."

---

dat gij een verloren man zijt. Zie eens wat ik hier heb."

Hij opende zijne hand, en daar lag...... de diamant van den Radjah.

Mijne verbazing kende geen grenzen. Ik kon niet begrijpen hoe de dokter in het bezit van den steen gekomen was, want nadat ik met hem over den diamant had gesproken, was het mij eenige malen gelukt mijn gewonden arm tegen mijne rechterzijde te drukken, en op die manier had ik duidelijk de aanwezigheid kunnen voelen van het kleine, harde voorwerp, waarvan het bezit eene onuitsprekelijke waarde voor mij had.

De dokter lachte.

„Dat was maar een plaatsvervanger", zeide hij.

Daarop vertelde hij, dat hij het niet geraden had geoordeeld in den zwakken, overspannen toestand, waarin ik mij bevond, mij in het bezit van den diamant te laten. Hij had dien weggenomen, terwijl ik sliep.

„En daarvoor in plaats had ik een steentje in het zakje willen doen, maar in de haast, waarmede alles moest geschieden, kon ik er niet zoo spoedig een van de verlangde grootte vinden. Ik nam toen maar een stukje steenkool."

„Gij ziet 'dus", zoo eindigde hij, terwijl hij zich tevreden in de handen wreef, „dat uw donkere vriend uit het Oosten er van door is gegaan met een diamant van zijn eigen kleur."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

NEDERLAND.

De Troonrede.

De in de Vereenigde Zitting der beide Kamers door H. M. de Koningin uitgesproken Troonrede luidt als volgt:

Mijne Heeren,

Het is Mij aangenaam, voor de opening van de nieuwe zitting der Staten–Generaal in uw midden te verschijnen, en Ik acht Mij gelukkig dit thans te mogen doen, vergezeld van Mijn Doorluchtigen Gemaal.

De betrekkingen met de buitenlandsche Mogendheden bleven van zeer vriendschappelijken aard. Door den Nederlandschen Minister–resident te Peking is, gezamenlijk met de vertegenwoordigers van andere belanghebbende Mogendheden, eene overeenkomst met China gesloten, waarbij dat Rijk zich verbindt tot schadevergoeding wegens de vernieling der Legatiën.

Het personeel van Zee– en Landmacht, en van de overige takken van 's Rijks dienst, gaf Mij, zoo hier als in de overzeesche gewesten, door de loffelijke volvoering van zijn taak, reden tot tevredenheid.

De algemeene volkstoestand stemt in velerlei opzicht tot dank. Intusschen mag niet worden voorbijgezien, dat, zoo op geestelijk als stoffelijk gebied, eene wijziging van toestanden is ingetreden, die meer dan tot dusver de Overheid tot het geven van leiding en het verleenen van steun noodzaakt. Hierbij behoort zij voort te bouwen op de Christelijke grondslagen van ons volksleven.

De bestaande Zondagswet eischt herziening. Het zedelijk karakter van het openbare volksleven zal op meer afdoende wijze door de wet beschermd moeten worden. Zonder de persoonlijke vrijheid te na te komen, zal op openbaar terrein de speel– en drankzucht krachtiger moeten worden beteugeld. Voor de vrijmaking van het onderwijs, in zijn onderscheidene vertakkingen, zal op den ingeslagen weg worden voortgeschreden.

Niet minder blijft de stoffelijke zijde van het sociale vraagstuk Mijne aandacht trekken. U zal een ontwerp worden aangeboden om aan den landbouw eene rechtstreeksche vertegenwoordiging te geven. Door haar voorgelicht, zal de Regeering beter zijne belangen kunnen behartigen.

De vervalsching der voedingsmiddelen en de oneerlijke mededinging behooren te worden bestreden. Voor de ontwikkeling van de practische volksopleiding, ook door regeling van het leerlingstelsel, zal Uwe medewerking worden ingeroepen. Het octrooirecht voor uitvindingen behoort op nieuwe grondslagen hersteld te worden. Het consulaatwezen wensch Ik in toenemende mate aan de belangen van landbouw, nijverheid en handel dienstbaar te maken. Het arbeids–contract vereischt nadere regeling.

De verplichte verzekering, door de ongevallenwet voorgeschreven, zal onverwijld worden uitgevoerd, zoodra de regeling van het beroep zal zijn tot stand gekomen. Ook tot de zeevisscherij en den landbouw zal deze verzekering zijn uit te breiden. Daarnaast wordt de verplichte verzekering tegen de gevolgen van ziekte, invaliditeit en ouderdom voorbereid.

Overmits de toestand van 's Rijks schatkist niet voldoende is, om deze geestelijke en stoffelijke sociale hervormingen tot stand te brengen, wordt versterking van 's Rijks inkomsten vereischt, waarvoor allereerst herziening van het tarief van invoerrechten in aanmerking komt. Bij deze herziening zal tevens naar bevordering van den nationalen arbeid te streven zijn. Indien de minvermogende door deze herziening mocht gedrukt worden, zal hiermede rekening worden gehouden bij de bepaling van zijn bijdrage in de verplichte verzekering.

Ter voldoening aan de desbetreffende bepaling der Grondwet zal eene regeling van de administratieve rechtspraak worden voorbereid.

De onlangs vastgestelde wetten tot regeling der levende strijdkrachten zullen, ook door krachtige bevordering van de vooroefening, zonder vertraging worden uitgevoerd. De regeling van den landstorm kan eerst daarna volgen. De ontwerpen voor de militaire pensioenregeling en de militaire rechtspraak wachten op afdoening. De invoering van snelvuurgeschut, die niet kan uitblijven, zal aanzienlijke geldelijke offers vergen. In de richting van de bevordering van godsdienstzin en zedelijkheid op de schepen van oorlog en in de kazernen en kampementen zal worden voortgegaan.

Als Christelijke Mogendheid is Nederland verplicht in den Indischen Archipel de rechtspositie der inlandsche Christenen beter te regelen, aan de Christelijke zending op vaster voet steun te verleenen, en geheel het regeeringsbeleid te doordringen van het besef, dat Nederland tegenover de bevolking dezer gewesten een zedelijke roeping heeft te vervullen.

In verband hiermede trekt de mindere welvaart der inlandsche bevolking op Java Mijne bijzondere aandacht. Ik wensch naar de oorzaken hiervan een onderzoek in te stellen. Aan de bepalingen ter bescherming van de onder contract werkende koelies zal gestrengelijk de hand worden gehouden. Naar decentralisatie van bestuur zal gestreefd worden.

De toestand op het noordelijk gedeelte van Sumatra zal, naar Ik vertrouw, bij handhaving van het thans gevolgde stelsel, eerlang tot algeheele pacificatie leiden.

Op de ontwikkeling van de koloniën Suriname en Curaçao blijft Mijne aandacht gevestigd.

Van Uwe bereidwilligheid, Mijne Heeren, om Mij, bij datgene, wat tot heil van Land en Volk kan strekken, Uwe medewerking te verleenen, houd Ik Mij overtuigd.

Moge bij de gewichtige taak, wier volbrenging U wacht, God Almachtig U leiden, en doe Hij op Land en Volk Zijnen zegen rusten.

Ik verklaar de gewone zitting der Staten–Generaal te zijn geopend.

***

Het regeeringsprogram, dat H. M. de Koningin voor de Staten–Generaal ontvouwde, zal zeker in wijde kringen toejuiching vinden.

Dr. Kuyper schijnt een groot vertrouwen te hebben op het arbeidsvermogen van hem, zijne medeministers en de nieuwe Kamer. Een zoo omvangrijk program van gouvernementeele actie werd in lange jaren door geene Troonrede aangeboden.

In dit Staatsstuk is het leidend principe van het Kabinet vooropgesteld: de tijden maken meerdere Staatszorg noodig,— welnu, deze vinde plaats, doch in Christelijken zin.

Dan wordt allereerst van de moreele belangen gewaagd: Zondagsrust, zedelijkheid, bestrijding van spel en drankzucht, — en wordt zeer nadrukkelijk naar de *vrije* school koers gehouden.

Vervolgens worden de stoffelijke belangen vermeld: de sociale kwestie op de eerste plaats — omvattend de belangen van den landbouw, van den handel en van de werklieden.

Voor al deze maatregelen — zoo is de gedachtengang der Troonrede — zal geld noodig zijn. En dit zal moeten gevonden worden door invoerrechten, echter zóo, dat de kleine man, mocht hij er al eenige druk door lijden, hiervoor op andere wijs vergoeding vinde.

Bijzondere voldoening verschaft ons ook de toezegging, dat voor de belangen van godsdienst en zeden in leger en vloot meer dan tot dusver zal worden gewaakt, terwijl ten bate van het Christendom in Indië van overheidswege zal worden opgetreden evenzeer als voor de leniging van den stoffelijken nood in onze koloniën.

Dat de regeering niet de oogen sloot voor de min gunstige toestanden in de O.–I. en W.–I. bezittingen, veroorzaakt door langdurig liberaal beheer, verheugt ons. Struisvogel–politiek leidt vooral in de koloniale staatkunde tot catastrophen.

Het slot der rede, waarin de zegen van God–Almachtig wordt afgeroepen, is Neerlands nieuwe christelijke aëra waardig.

Het incident bij het Turksche troonsbestijgingsfeest.

Uit Constantinopel schrijft men dd. 5 Sept. aan de *N. R. Ct.*

De 26ste verjaardag van de troonsbestijging van den Sultan is Zondag, 1 Sept., weder zonder eenige noemenswaardige stoornis voorbijgegaan. Evenals vorige jaren, waren gedurende de twee voorafgaande weken eenige honderden Armeniërs en andere werkelijke of vermoedelijke verdachte personen, bij wijze van voorzorgsmaatregel, tot na den kritieken dag. in de gevangenis opgeborgen; en was de politie weer eens eenige dagen heer en meester in de stad.

Het was prachtig weer: de verlichting van den Jildizheuvel en de beide oevers van den Bosphorus was weer tooverachtig mooi: daarentegen was het in de stad donkerder dan anders: het gevolg van gebrek aan geld. niet alleen in de schatkist, en dus bij alle aan de staatsruif levenden, maar ook bij den middelstand en de kleine luiden.

Een op zichzelf onbeduidend voorval, dat niet de moeite waard zou zijn geweest er melding van te maken, ware het niet eenigszins overdreven voorgesteld voor de pers naar het Westen geseind, heeft 's avonds tijdens de illuminatie aan ons gezantschap, in de Groote Perastraat gelegen. plaats gehad.

Een koetsier had in de stampvolle straat een marine-luitenant omvergereden. waarop twee van diens kameraden hem daarvoor wilden afranselen. Hij liet evenwel. toen hij dat merkte. zijn rijtuig in den steek en vluchtte de eerste de beste open deur, die van het hek van ons gezantschap. in, doch werd onmiddellijk door den toegeschoten portier weer op straat gezet.

Dit laatste hadden echter de beide. in kenneliiken staat verkeerende officieren niet gezien; die daarop volstrekt den voortuin wilden binnendringen om den koetsier te zoeken. Daardoor ontstond een vechtpartijtje tusschen hen en eenige aangeloopen Turken en den portier en de kawassen; dat. toen de officieren merkten waar zij zich bevonden. eindigde met hunne schielijke verdwijning.

Onze zaakgelastigde heeft dadelijk den gouverneur van Pera van het voorgevallene verwittigd die er het ministerie van de politie, en dat weer het commando van de marinewerf. waaronder de beide luitenants zouden ressorteeren. van heeft in kennis gesteld. Een hunner was reeds kort na het gebeurde op het politiebureau gebracht en in arrest gesteld. en de andere zal, volgens de stellige belofte van de Turksche autoriteiten, worden opgezocht en eveneens gestraft. Verder hebben de gouverneur van Pera en de ministers van politie beiden persoonlijk onzen zaakgelastigde hun leedwezen uitgedrukt over het gebeurde.

Boos opzet tegen het gezantschap der Nederlanden heeft er bij de indringers voorzeker niet bestaan; het kan zelfs gerust worden aangenomen. dat zij in hun dronkenschap er zich in het eerst volstrekt geen rekenschap van hebben gegeven. dat ze zich voor het hek van een vreemde diplomatieke missie bevonden.

De zaak kan dus, na de uit eigen beweging dadelijk aangeboden verontschuldigingen van de beide hoogste autoriteiten der politie in de hoofdstad, alleszins als afgedaan worden beschouwd.

BUITENLAND

Frankrijk.—De kustwacht te Duinkerken signaleerde ten 9 uur de Russische schepen aan de *Cassini* aan boord van welk vaartuig president Loubet en een aantal officiëele personen zich bevinden.

Weldra komt het prachtige keizerlijk-Russische jacht, de *Standard*, in 't gezicht.

Het is volstrekt onmogelijk, van het eene schip op het andere over te gaan. De *Cassini*, gevolgd door de *Standard* en de andere Russische schepen stoomen naar de haven. De *Standard* gaat de *Cassini* voorbij, terwijl het Russische muziekkorps de *Marseillaise* speelt en de bemanning juicht. Gedurende het spelen van de *Marseillaise* houdt de Czaar de hand aan zijn steek. Aan boord van de *Cassini* staat president Loubet blootshoofds.

De pantserschepen van het eskader lossen salvo's. De *Standard* laat het anker vallen op 300 meter van de *Cassini*. en om half elf begeven Loubet, Waldeck en Delcassé zich aan boord van het keizerlijke jacht. De *Standard* licht nu het anker voor de vlootschouwing. Naast den Czaar en de Czarina staan Loubet, Waldeck en Delcassé. De bemanningen juichen, de trommen roffelen. en het koper schettert. De muziekkorpsen spelen het Russische volkslied. Van alle schepen, die op zekeren afstand van elkaar gehouden worden, weerklinken de kreten: Leve de Keizer! Leve Rusland! Loubet en de ministers blijven na de vlootschouwing nog een half uur aan boord van de *Standard* praten met den Czaar en de Czarina, om daarop naar de *Cassini* terug te keeren.

De ontvangst van president Loubet aan boord van de *Standard* is uiterst harteliik geweest.

De czaar wachtte den president aan den valreep op en greep zijn hand, die hij in de zijne bleef houden, terwijl Loubet zijn welkomstgroet uitsprak. Vervolgens kustte Loubet de Czarina de hand. en daarna hadden de voorstellingen plaats.

De Czaar en de Czarina zeiden herhaaldelijk en hartelijk, dat het hun zooveel genoegen deed, zich weer op Franschen bodem te bevinden, zij hadden het geestdriftige onthaal, dat hun vijf jaar geleden daar ten deel gevallen was, nog niet vergeten.

De Czaar verzekerde Delcasse, dat het hem aangenaam was, hem weer te zien. Vervolgens begaven de czaar en de president zich naar de achterkajuit.

De Czaar droeg het lint van het Legioen van Eer over de Russische admiraals-uniform.

Het jacht *Standard* met den Czaar en de czarina is om half twee aangekomen. Het geschut buldert, de muziekkorpsen spelen. Loubet, de voorzitters van de Kamers, de ministers, enz. staan op de landingsplaats. Loubet schudt den Czaar de hand, en kust de hand van de Czarina. De menigte juicht de souvereinen toe. die met een hoofdknik groeten. De burgemeester biedt brood en zout. der keizerin worden bloemruikers aangeboden, vischvrouwen geven een ruiker en een kistje ten geschenke. Loubet geleidt de souvereinen naar hun vertrekken, vervolgens verschijnen zij op het feestmaal, hun door den president aangeboden.

Elke zaal bevat een honderdtal gasten. De souvereinen en Loubet zitten in het midden van de eeretafel.

Loubet stelt een dronk in, namens het Fransche volk. „Ik heet," zegt hij, „Uwe Majesteiten hartelijk welkom bij dit bezoek, waaraan de tegenwoordigheid der lieftallige keizerin zooveel bekoorlijkheid bijzet. Ons land waardeert dat bezoek te meer, omdat het in het bijzonder het leger en de vloot geldt, en wij zien er het bewijs in van den goeden indruk, dien U. M. van haar eerste verblijf bewaard hebben. Ons volk weet, dat het, door leger en vloot beschermd, veilig en waardig den doorzettenden en vruchtbaren arbeid (bijvalsbetuigingen) van onze zeelieden op alle punten kan vervolgen. Frankrijk begroet de geliefde souvereinen van de groote natie, welke aan de onze verbonden is door gelijke sympathieën en overeenstemmende belangen en door de politiek hunner regeeringen. welke voortdurend intiemer wordt. Ik spreek de beste wenschen uit voor de roemrijke regeeringen, het geluk der keizerlijke familie en den voorspoed van de wakkere Russische marine, welke zich met de onze in het verre Oosten verbroederde."

De Czaar antwoordde in zeer zuiver Fransch, terwijl hij op de belangrijke gedeelten den nadruk legde: „Wij zijn diep getroffen door de sympathieke ontvangst. Het is ons een zeer bijzonder genoegen in Frankrijk te kunnen komen. Met de levendigste belangstelling heb ik het prachtige eskader bewonderd, en ik dank u voor de ontvangst in de Fransche wateren. Ik drink op den bloei der Fransche vloot, die zich met de Russische vloot verbroederde in het verre Oosten; ik drink op geheel Frankrijk."

De tafeldronk werd gevolgd door het spelen der Marseillaise en het Russische Volkslied.

Ten vier uur was het déjeuner geëindigd. De souvereinen, de president, de ministers enz. vertrokken ten 4,5 per presidentieelen trein naar Compiégne, onder geestdriftige toejuichingen.

In alle plaatsen welke de trein tusschen Duinkerken en Compiégne passeerde, gaf de bevolking geestdriftige blijken van sympathie; de reis was een ware triomftocht.

Om 8.30 reed de trein te Compiégne binnen. De Russische souvereinen, Loubet en de ministers stapten uit den trein onder het gebulder van het geschut, terwijl de muziek het Russische volkslied en de Marseillaise speelde. Op het perron stonden de autoriteiten met den burgemeester aan het hoofd, die de souvereinen welkom heette en der Keizerin heidebloemen, haar lievelingsbloemen, aanbood.

Op weg hierheen hebben de Keizer en de Keizerin, die zeer vermoeid waren, eenige rust genomen in den salon van den trein. Over den geheelen weg was de lijn door troepen afgezet.

De Russische souvereinen en de president verlieten den ontvangsalon en begaven zich per rijtuig naar het kasteel Compiégne onder voortdurend gejuich.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	Oct. 5	Oct. 12	Oct. 19	Oct. 26	Nov. 2	Nov. 9
Komt aan te SAN JUAN	10		24		7	
Vertrekt van „	11		25		8	
Doet CURAZAO aan	13		27		10	
Komt aan te LA GUAIRA	14	19	28	Nov. 2	11	16
Vertrekt van „	16	20	30	3	13	17
Komt aan te PTO. CABELLO	17		31		14	
Vertrekt van „	18		Nov. 1		15	
Komt aan te CURAZAO	19	21	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	28	3	11	17	25
Doet LA GUAIRA aan	21		4		18	
„ PONCE „		30				27
„ SAN JUAN „	23		6	13	20	
Komt aan te NEW-YORK	28	Nov. 5	11	19	25	Dec. 3

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAZAO	Oct. 14	Oct. 21	Oct. 28	Nov. 4	Nov. 11	Nov. 18
Komt aan te MARACAIBO	15	22	29	5	12	19
Vertrekt van „	18	26	Nov. 1	9	15	23
Komt aan te CURAZAO	19	27	2	10	16	24

Advertentien.

